

Jo Nesbø

L'hereu

Proa

Un thriller trepidant i colpidor que no
decebrà ningú. Nesbø en estat pur.

JO NESBØ

L'HEREU

Traducció de Meritxell Salvany Balada

Proa

Proa
A Tot Vent

Aquesta traducció s'ha publicat
amb el suport econòmic de NORLA.

Primera edició: octubre del 2018

Títol original noruec: *Sønner*

© Jo Nesbø, 2014

Publicat amb l'acord de Salomonsson Agency.

© de la traducció: Meritxell Salvany i Balada, 2018

Drets exclusius en llengua catalana:

Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-722-7

Dipòsit Legal: B-21.341-2018

Composició: Vilanrosa

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDIX

PRIMERA PART	11
SEGONA PART	123
TERCERA PART	277
QUARTA PART	463
CINQUENA PART	595
EPÍLEG	633

En Gustav Rover no apartava els ulls del terra de formigó pintat de blanc de la cel·la rectangular d'onze metres quadrats. Cada cop que tancava la boca, les dents de dalt li topaven amb una d'or de sota, una de les del davant que era una mica més llarga que les altres. Havia arribat a la part més difícil de la confessió i l'únic que se sentia era el so de les seves ungles esgratinyant la imatge de la verge que duia tatuada al braç. L'home que seia amb les cames encreuades al llit que hi havia a l'altre costat de la cel·la no havia dit res d'ençà que en Rover havia arribat; es limitava a assentir amb el cap, amb la mirada fixa en algun punt del front d'en Rover, i a somriure amb aquell somriure extasiat de Buda que tenia. Li deien Sonny; corrien rumors que havia matat dos païos abans de fer els vint i que el seu pare era un policia corrupte. També deien que curava amb les mans. Era difícil de dir si escoltava el que li explicava en Rover, perquè els cabells llargs i bruts li tapaven els ulls verds i bona part del rostre, però a en Rover, si se l'escoltava o no, no li importava gaire; l'únic que li interessava era poder marxar de Staten, el centre penitenciari de màxima seguretat on havia complert condemna, amb la sensació que havia fet net i que, en certa manera, els pecats li havien estat perdonats. No es podia dir que fos religiós, ell, però havia pensat que, ara que s'havia proposat canviar i provar de viure honradament, allò no li faria cap mal. Així, doncs, va respirar fondo i va prosseguir:

—Em penso que era bielorrussa. Minsk és a Bielorússia, oi?

Llavors en Rover va alçar la vista esperant una resposta, però l'altre no va contestar.

–En fi! En Nestor li deia així: Minsk –va dir després en Rover–. Volia que li engegues un tret.

L'avantatge de confessar els crims a algú que anava col·locat era que, després, difícilment es recordava dels detalls o dels noms que li havies donat; en certa manera, era com si parlessis sol. Probablement era per aquella raó que els interns que complien condemna a Staten preferien buidar el pap amb ell que no pas amb el capellà o el psicòleg del centre.

–En Nestor la tenia en una gàbia amb vuit noies més a Enerhaugen, totes asiàtiques i de països de l'Europa de l'Est; adolescents de cos menut. Bé, la idea era que fossin adolescents. Però la Minsk aquesta era més gran, i més forta, també, i es va escapar. Va aconseguir arribar fins al parc de Tøyen abans que el gos d'en Nestor no l'atrapés. És un dog, el gos d'en Nestor; un collons de gos argentí. Saps quins vull dir, oi?

L'altre encara tenia als ulls aquella mirada fixa i impertèrrita. Va aixecar una mà i es va posar a pentinar-se la barba a poc a poc amb els dits. Aleshores la màniga de la camisa, que li anava gran i era bruta com una mala cosa, se li va tirar una mica amunt, deixant al descobert una munió de crostes i marques de punxades. En Rover va seguir parlant:

–Un d'aquells albins, grossos, i amb molt mala llet. Maten qualsevol que l'amo els assenyali amb el dit, i, de vegades, si algú se'ls planta davant, també el maten, encara que ningú no l'assenyali ni res. Aquí a Noruega són il·legals, naturalment, però hi ha un paio a Rælingen que els importa de la República Txeca; quan fa la paperassa, els registra com a bòxers blancs. En Nestor i jo el vam comprar quan era un cadell; més de cent dels grossos, en efectiu. Quan són cadells són tan bufons que costa d'imaginar-se que...

En Rover va callar de cop. Era conscient que s'havia posat a

parlar del gos només per posposar dir el que havia vingut a dir en realitat.

–En fi, és igual...

Es va mirar el tatuatge que duia a l'altre braç, una catedral amb dos pinacles. Un per cada condemna. Però cap de les dues tenia res a veure amb el que intentava explicar ara. En Rover solia passar pistoles de contraban a una penya de motards i de tant en tant els en trucava alguna al taller. Era bo, trucant pipes. Massa bo. Tant, que al final li va ser impossible seguir passant desapercebut i el van enxampar. Tan bo que, quan va sortir de la garjola el primer cop, en Nestor va decidir donar-li un cop de mà. Un cop de mà, o una empenta. El cas és que van fer tractes i, a partir d'aquell moment, en Nestor i la seva gent s'enduien les millors armes, passant per davant dels motards i les altres bandes rivals. Per uns quants mesos de feina li va pagar més del que en Rover hauria guanyat matant-se a treballar la resta de la seva vida al taller, però demanava moltes coses a canvi. Massa.

–Era a terra, entre els matolls, sagnant com una boja. Amb prou feines es movia i no parava de mirar-nos. El gos li havia arrencat un tros de cara i se li veien les genives i les dents –va dir al final en Rover, amb una ganyota, mentre pensava que valia més que anés al gra d'una vegada–. Llavors en Nestor va dir que la faria servir per posar a ratlla les altres, que així sabrien a què s'arriscaven si intentaven fugir. Després va afegir que, tal com li havia quedat la cara, ja no en trauria res, i...

Abans de continuar, en Rover es va empassar la saliva.

–... i llavors em va demanar que ho fes. Que la pelés. Que seria una bona manera de demostrar-li la meva lleialtat. Jo duia a sobre una Ruger MKII, una de vella que havia trucat. I ho volia fer, saps? Però...

En Rover es va adonar que començava a tremolar-li la veu. Quants cops hi devia haver pensat, en aquells instants d'aquella nit al parc de Tøyen? Quantes vegades havia visualitzat l'escena

amb la noia, en Nestor i ell de protagonistes, i tots els altres, els testimonis silenciosos, de secundaris? Però si fins i tot el gos s'havia quedat mut! Quants cops? Centenars? Milers? I, tot i així, només ara que en parlava en veu alta s'adonava que no havia estat un somni, sinó que havia passat de veritat. Ara, per primer cop, el seu organisme semblava plenament conscient del que havia passat, perquè se li havia regirat l'estómac. Va respirar fondo, inspirant l'aire pels narius, per veure si així li passaven les basques.

–No vaig poder, tot i saber que s'acabaria morint igualment. Tenien el gos a punt i llavors vaig pensar que jo, en el seu lloc, m'hauria estimat més una bala. Però era com si el gallet s'hagués encallat i no el pogués tirar enrere per disparar, ni més ni menys.

A en Rover li va semblar que l'altre assentia amb el cap a poc a poc, com si volgués fer-li veure que se l'escoltava, o com si seguís el ritme d'alguna melodia que només sentia ell.

–Llavors en Nestor em va dir que no ens podíem quedar allà tota la vida, que, al capdavant, érem en un lloc públic. Després es va treure un ganivet petit i corb d'una funda que duia a la cuixa i va fer una passa endavant; va agafar la noia pels cabells, li va aixecar una mica el cap i va fer lliscar la fulla pel coll amb un moviment àgil, com si esventrés un peix. Vam veure sortir la sang a raig de la ferida tres o quatre cops i després es va acabar. Però, saps de què em recordo més? Doncs del gos. L'animal va començar a udolar com un boig tan bon punt va veure la sang.

En Rover es va tirar una mica endavant i va repenjar els colzes sobre els genolls. Després es va posar les mans a les orelles i es va començar a gronxar endavant i endarrere.

–Mentrestant, jo em vaig quedar allà mirant-m'ho tot com un estaquirot. Hòstia, tu! Res, no vaig fer! La van embolicar amb una manta i se la van endur al cotxe. Després vam anar cap al bosc, cap a Østmarksetra; quan vam ser a la vora del llac

d'Ulsrud, la van agafar i la van llançar pendent avall. Allà hi porten sempre un munt de gossos a passejar, així que la van trobar l'endemà mateix, que és precisament el que volia en Nestor; volia que la trobessin i que sortís a tots els diaris, per poder-los ensenyar a les altres noies.

En Rover es va enretirar les mans de les orelles.

—Em costava dormir, i, quan dormia, no parava de tenir malsons; la noia sense galta em somreia i m'ensenyava les dents i les genives tota l'estona. Al final me'n vaig anar a veure en Nestor i li vaig dir que plegava, que estava fart de trucar Uzis i Glocks i que em volia tornar a dedicar a arreglar motos al taller i dur una vida tranquil·la, sense haver-me de preocupar de si la bòfia m'inxampava o no. En Nestor em va dir que ho trobava bé; probablement, s'havia adonat que no era cap malparit, jo. Després em va explicar amb tots els pèls i senyals què em passaria si me n'anava de la llengua. Jo li vaig dir que ho entenia i vaig començar de zero, disposat a guanyar-me la vida honradament. Rebutjava qualsevol oferta, tot i que encara em quedaven unes quantes Uzis per despatxar. Però la veritat és que no estava tranquil, saps? Era com si m'ensumés que tard o d'hora em pelarien, i, quan un bon dia es va presentar la bòfia i em van detenir, es podria dir que em vaig sentir alleujat. Es tractava d'un cas antic, un on jo no pintava gran cosa, però dos dels paios que havien arrestat havien declarat que jo els havia subministrat les armes. No em vaig fer pregar i vaig confessar de seguida.

En Rover va esclafir una rialla sonora. Després va estossegar un parell de cops i es va tirar una mica més endavant.

—D'aquí a divuit hores tornaré a ser al carrer i no tinc ni idea del que m'hi espera, però sé que en Nestor sap que estic a punt de sortir, i això que no m'havien de deixar anar fins d'aquí a un mes. Està al corrent de tot el que passa, tant aquí dins com entorn de la bòfia. Té gent a tot arreu, aquell. El que no entenc és que, si realment em volia pelar, com és que no ho ha fet en-

cara;estic segur que algú li hauria fet la feina aquí dins. Tu què creus, eh?

En Rover va esperar que l'altre digués alguna cosa, però no ho va fer, i tampoc no feia cara de tenir cap opinió concreta sobre el que li acabava de preguntar.

–En fi, és igual... –va dir llavors en Rover–. Suposo que mai no fa mal, que algú et beneeixi, oi?

Quan en Rover va haver acabat de dir aquella última frase, va ser com si s'encengués una llum a la mirada de l'altre. Va alçar una mica la mà dreta i amb un parell de gestos li va indicar que se li acostés i s'agenollés. En Rover es va agenollar a la catifa esquifida que hi havia a terra, al costat del llit. En Franck no permetia que cap altre intern tingués catifes al terra de la cel·la, a causa de la normativa a la manera suïssa per la qual es regia la presó: res d'objectes superflus a les cel·les. El nombre màxim de possessions que podia tenir cada intern era de vint, així que, si volies un parell de sabates, per exemple, havies de renunciar a dos calçotets o a dos llibres. En Rover va alçar la vista cap a la cara de l'altre i va veure la punta de llengua que li humitejava els llavis ressecs i clivellats.

–Que tots els déus del cel i de la terra s'apiadin de tu i et perdonin els pecats. Quan moris, la teva ànima de pecador penedit anirà al Paradís. Amén.

La seva veu era tan lleugera que sorprenia, i, tot i que parlava molt fluixet i a poc a poc, se l'entenia perfectament.

En Rover va abaixar el cap i va notar la mà esquerra de l'altre sobre la clepsa lluent i afaitada. Era esquerrà, i no calia ser cap geni de l'estadística per adonar-se que la seva esperança de vida era inferior a la de qualsevol dretà; es podia morir d'una sobredosi l'endemà, o d'aquí a deu anys. D'altra banda, en Rover no es creia allò que deien dels poders curatius de la seva mà esquerra, així com tampoc no es creia aquella història de la benedicció. Per què l'havia anat a veure, doncs? Ves a saber. Amb

la religió passava com amb les assegurances contra incendis: ningú no pensa realment que la pugui arribar a necessitar. Però n'hi havia molts que asseguraven que aquell paio et podia alliberar de mals i de pecats. Quin mal hi havia, doncs, a provar d'alleujar una mica l'ànima i la consciència?

El que en Rover no entenia era com aquell home que ara mateix tenia davant havia pogut matar algú a sang freda. Senzillament, li semblava que no podia ser. És clar que, potser, allò que solia dir la gent que el diable tenia moltes cares, era veritat.

–*Salam alaykum* –va dir tot d'una l'home de les grenyes i la barba. Després li va enretirar la mà del cap.

En Rover es va quedar un moment assegut a la cadira amb el cap cot i es va passar la llengua per la superfície llisa de la part del darrere de la dent d'or. Així doncs, ja estava preparat per reunir-se amb el Creador, si és que allò era de debò el que l'esperava? Va aixecar el cap.

–Ja sé que el que fas ho fas de franc, però... –va dir. Llavors es va fixar en el peu descalç de la cama que l'altre havia plegat damunt el llit i sobre la qual seia, i en les marques de punxada que tenia en una de les venes gruixudes de l'empenya—. Saps? L'últim cop que vaig complir condemna vaig ser a Botsen. Allà pots aconseguir tanta droga com vulguis, cap problema. És clar que Botsen no és precisament una presó d'alta seguretat, oi? Aquí, en canvi, diuen que amb en Franck és impossible passar res, però... no és del tot veritat, tampoc.

En Rover es va ficar la mà a la butxaca i en va treure un objecte si fa no fa de la mida d'un telèfon mòbil, un objecte daurat que tenia la forma d'una pistola en miniatura. Va prémer el gallet minúscul i, al cap d'un moment, del canó en va sortir una flama més aviat minsa.

–N'has vist mai cap com aquest, tu? En fi! Es veu que els dos agents que em van escorcollar quan vaig arribar sí. Em van dir que me'l podia quedar i després van afegir que, si m'interessava,

em podien passar tabac a molt bon preu. Probablement, no s'havien molestat a llegir el meu historial; avui dia costa trobar algú en aquest coi de país que faci la feina com Déu mana, oi?

En Rover va sospesar un moment l'encenedor.

–Ara fa vuit anys en vaig fer dues d'exactament iguals, aquesta i una altra, i no ho dic per presumir, però dubto que algú més en tot Noruega hagués pogut fer tan bona feina. Me'ls va encarregar un intermediari; segons em va dir, el seu client volia una arma de foc que no s'hagués de preocupar d'amagar, és a dir, una arma que semblés una altra cosa, i llavors se'm va acudir. La gent és l'hòstia, tu! Naturalment, el primer que pensen quan la veuen és: «Ep! Una pistola!», però de seguida que veuen que la fas servir per encendre't el cigarret se n'obliden. Hi ha qui pensa que, potser, a més d'un encenedor, a la carcassa hi ha un raspall de dents, o un tornavis, però l'últim que se'ls acut és que, malgrat tot, podria ser que fos una pistola, també.

Va afluir un cargol que hi havia a sota de tot de l'empunyadura.

–Hi caben dues bales de nou mil·límetres. Li he posat nom i tot; en dic la «mataparelles» –va dir llavors en Rover. Després va fer com si apuntés al seu interlocutor—. Una per a tu... i l'altra per a mi, reina!

Ara en Rover s'apuntava a la templa. Va deixar anar una rialla que va ressonar amb un dring estrany i solitari enmig de la cel·la.

–En fi! El cas és que n'havia de fer només una, perquè el client no volia que ningú pogués descobrir mai el seu secret de cap manera. Però al final me'n vaig fer una altra per a mi, per si a en Nestor se li acudia provar de matar-me mentre era a la garjola. Demà, però, torno a ser lliure, així que ja no em fa cap falta. Ai! Queda't això, també...

Llavors es va treure un paquet de tabac de l'altra butxaca.

–Si s'adonen que tens un encenedor però que no tens res per fumar potser ho trobaran estrany –va dir a l'altre. Després

va enretirar la part de dalt del precinte de plàstic del paquet, va agafar una targeta de visita esgrogueïda amb l'adreça del taller i la va entaforar entre el paquet i el plàstic—. Si mai necessites que t'arregli una moto o vols que et passi una Uzi de puta mare em trobaràs en aquesta adreça. Com ja t'he dit abans, encara me'n queden unes quantes, i...

De sobte, la porta de la cel·la es va obrir.

—Va, Rover! Surt d'una vegada, collons! —va retrunyir una veu.

En Rover es va girar amb una revolada. A l'oficial que ara treia el nas per la porta gairebé li queien els pantalons a causa del descomunal manat de claus que duia penjant del cinturó, però no es notava gaire, perquè una panxa prominent li sortia de darrere el teixit de la cintura dels pantalons, com la massa d'un pastís que acaba de pujar dins del motlle.

—Sa Santedat té visita! Visita d'un cosí germà! —va dir llavors l'oficial, amb una rialla estrident. Després es va girar cap a la persona que s'esperava darrere seu i va afegir—: No t'enfadis, eh, Per? Faig broma, ja ho saps.

Llavors en Rover va entaforar la pistola i el paquet de tabac a sota l'edredó d'en Sonny, se'l va mirar un últim cop i va tocar el dos a correueta.

El capellà de la presó es va posar bé el collet blanc que a ell sempre li feia l'efecte que duia mig tort. «Un cosí germà!»... i «No t'enfadis, eh, Per?». A en Per li van venir ganes d'escopir a la cara a aquell oficial gras com un toixó, però, naturalment, es va contenir. Va saludar amb el cap el reclús que acabava de sortir de la cel·la, tot amabilitat, mentre feia veure que es recordava d'ell. Va fer una ullada ràpida als tatuatges que duia als braços, una verge i una catedral. Però en Per havia vist massa cares i massa tatuatges al llarg dels anys, i li costava recordar-se de tots.

Va entrar cap dins. A la cel·la feia olor d'encens. D'encens, o d'alguna cosa que a ell li va recordar l'encens. És clar que potser era droga socarrada.

–Hola, Sonny.

L'home es va quedar assegut al llit. No va alçar la vista, però va assentir amb el cap a poc a poc. En Per Vollan va interpretar aquell gest com un senyal que l'altre no només havia enregistrat la seva presència, sinó que l'acceptava i que, en definitiva, l'aprojava.

Es va asseure a la cadira, i, en sentir l'escalfor de l'altre que se n'acabava d'aixecar, va tenir una sensació desagradable. Després va deixar la Bíblia que havia dut damunt del llit, al costat d'en Sonny.

–Avui he anat a deixar unes flors a la tomba dels teus pares –li va dir–. Ja sé que no m'ho has demanat, però...

En Per Vollan va provar d'establir contacte visual amb l'altre. Tenia dos fills grans que ja no vivien a casa. En Per també n'havia marxat; la diferència era que els seus fills hi podien tornar sempre que volguessin, en canvi ell no. Durant el judici, un dels testimonis de la defensa, un mestre, havia declarat que en Sonny havia estat un estudiant modèlic, un noi tenaç i amb molt de talent, sempre disposat a ajudar els altres i que gaudia de la simpatia dels seus companys. Fins i tot alguna vegada havia dit a classe que volia ser policia, igual que el seu pare. Després el mestre havia afegit que, d'ençà del dia que havien trobat mort el pare d'en Sonny al costat d'una nota de suïcidi on es declarava culpable de corrupció, el xaval no havia tornat a posar els peus a l'institut. Durant un moment, en Per va provar d'imaginar-se el pes de la vergonya i la humiliació que l'home que tenia davant devia haver hagut de suportar amb només quinze anys. Després va pensar en la vergonya i la humiliació que sentirien els seus dos fills si algun dia arribaven a saber què havia fet el seu pare. En Per es va tornar a posar bé el collet.

–Gràcies –li va dir en Sonny. Llavors en Per va pensar que l’home que tenia davant no aparentava ni de bon tros l’edat que tenia i que allò era ben estrany. Si encara no els havia fet, en Sonny devia estar a punt de fer els trenta. Feia dotze anys que era allà tancat, i, quan va arribar, només en tenia divuit. Potser era tota la droga que consumia el que feia que es conservés tan bé; que, d’alguna manera, la droga li impedia envellir. La barba i els cabells no paraven de créixer, però en Sonny encara tenia els mateixos ulls innocents de criatura que es miraven el món meravellats. Un món ple de maldat. I Déu ho sabia, que el món era ple de maldat. Feia més de quaranta anys que en Per Vollan feia de capellà de presons i no tenia cap dubte que la maldat no parava d’estendre’s, com una cèl·lula cancerígena que escampa la malaltia a les cèl·lules dels voltants i, amb una fatídica mossegada de vampir, les anava reclutant perquè passessin a formar part del seu exèrcit de destrucció. Després d’aquella mossegada, ja no hi havia marxa enrere.

–Què?, com estàs, Sonny? Va anar bé, el permís? Vas poder veure el mar?

Però l’home amb ulls de nen no va contestar.

Llavors en Per es va escurar el coll.

–L’oficial m’ha explicat que sí, que el vau veure. Saps? Just l’endemà, van trobar una dona morta no gaire lluny d’on vau ser vosaltres. Suposo que ho deus haver llegit als diaris, oi? La van trobar a casa seva, estesa al llit. El cap l’hi van... En fi! Aquí en trobaràs tots els detalls –va dir després, tustant amb l’índex la coberta de la Bíblia–. L’oficial ja ha enviat l’informe on declara que et vas escapolir mentre éreu a la platja i que, una hora més tard, et va trobar per la carretera; a l’informe també diu que no li vas voler explicar on havies anat. És important que no diguis res que contradigui la seva versió dels fets, entesos? Bé, tu ja ho saps, però, com menys coses diguis millor, oi, Sonny?

Llavors, per fi, en Per Vollan va establir contacte visual amb en Sonny. La seva mirada no li va revelar ni de bon tros què li

passava pel cap en aquell moment, però, tot i així, estava convençut que en Sonny Lofthus faria el que li deia i no diria res que no fos estrictament necessari ni a la policia ni a la fiscalia. Probablement, quan li preguntessin si es declarava culpable dels fets, es limitaria a murmurar un «sí» i para de comptar. I és que, encara que pogués semblar una paradoxa, de tant en tant en Per havia intuït en en Sonny una certa voluntat, alguna cosa que deia que era un supervivent i que sabia el que es feia i que el diferenciava de la resta de ionquis, carn de presidi sempre a la deriva. De vegades, aquella voluntat prenia la forma d'una espurna a la mirada, o d'una pregunta que, de sobte, deixava clar a qui li parlava que se l'havia estat escoltant i que l'havia entès perfectament. Altres cops, quan menys t'ho esperaves, fins i tot s'aixecava del llit on seia amb una agilitat, una coordinació i un equilibri insòlits en algú que feia temps que estava enganxat. Però, normalment, igual que ara, era impossible saber si et seguia o no.

En Vollan es va remoure a la cadira.

—Naturalment, això vol dir que se t'han acabat els permisos, si més no durant uns anys. Però, ben mirat, això de sortir no t'agrada gaire, a tu, oi? A més, el mar ara ja l'has vist, no?

—Era un riu —va dir llavors l'altre—. Ha estat el marit, eh que sí?

El capellà va fer un bot a la cadira, com si fos davant d'una massa d'aigua fosca i en calma i tot d'una alguna cosa n'hagués remogut la superfície.

—No ho sé, això. És gaire important?

L'altre no va dir res. En Vollan es va empassar la saliva. Tornava a tenir basques. Feia temps que anaven i venien i llavors va pensar que potser hauria d'anar al metge.

—No hi has de pensar, en això, Sonny. El que t'ha d'interessar és que allà fora n'hi ha un grapat com tu que cada dia han de fer de tot per aconseguir un bon viatge, mentre que tu no t'has de preocupar per res. A més, no t'oblidis que el temps corre, i

que, quan hagi acabat de complir condemna pels altres assassinats, ja no els faràs cap servei, així que aquesta és una bona manera de passar-te uns quants anys més aquí.

–Ui! Ara sí que ho veig clar! Va ser el marit! Deu ser ric, oi?

En Vollan va tornar a tustar la Bíblia amb l'índex.

–A dins hi ha una descripció detallada de la casa on et vas esmunyir. És una casa gran, amb un fotimer de mobles bons, però l'alarma que hauria d'haver custodiat tota aquesta opulència no estava connectada; de fet, ni tan sols havien tancat la porta amb clau. La família es diu Morsand. Ell és un armador que duu un pegat a l'ull. Potser l'has vist als diaris.

–Sí.

–Ah, sí? Saps qui és? Em pensava que...

–Vull dir que sí, que la vaig matar jo. Ara em llegiré el que m'has portat i així sabré com ho vaig fer.

En Vollan va respirar fondo.

–Perfecte, doncs. Hi ha certs detalls de la manera com la vas matar que són importants. Fixa-t'hi bé, entesos?

–És clar.

–Li han... serrat la part de dalt del cap; a la confessió has de dir que vas fer servir una serra, doncs.

Tot seguit es va fer un llarg silenci i, per un moment, a en Vollan li va passar pel cap omplir-lo amb una bona vomitada. I tant, que sí! En comptes de continuar dient les barbaritats que deia, hauria valgut més que vomités. Llavors es va tornar a mirar en Sonny. Què era, el que acabava posant un rumb o un altre a la vida d'una persona? Una cadena d'esdeveniments fortuïts sobre els quals un mateix no tenia cap control? O el resultat d'una mena de força còsmica que ens arrossegava a tots tant sí com no cap al nostre destí? Es va afluixar una mica el collet de capellà nou de trinca; semblava mentida que fos tan rígid. Després va tornar a reprimir la nàusea, va pensar en tot el que s'hi jugava i es va armar de valor.

–Si em necessites em pots localitzar a la residència de la plaça d'Alexander Kielland, al barri d'Ila; ara mateix m'allotjo allà.

En Sonny se'l va mirar amb aire interrogant.

–És provisional, és clar –va afegir llavors en Vollan, amb una rialleta–. La dona m'ha fet fora de casa, i com que conec els que la porten...

De sobte, va callar de cop. S'acabava d'adonar de per què tots aquells interns anaven a veure aquell home per buidar el pap. Era pel silenci, un silenci que creava una mena de buit i ho xuclava tot sense que l'altre reaccionés ni emetés cap judici. Se'ls escoltava i prou, i, mentre se'ls escoltava, les paraules i els secrets anaven brollant sense que ell hagués de fer res més. Com a capellà, en Per havia provat de tenir el mateix efecte en els reclusos, però era com si tots s'ensumessin alguna cosa. Com si no sabessin quina una en duia de cap exactament, però, malgrat tot, tinguessin la certesa que, si volia que li confiessin els seus secrets, era per treure'n alguna cosa a canvi, encara que només fos un raconet a la seva ànima perquè després la seva pogués anar de dret al Paradís.

Llavors va veure que en Sonny obria la Bíblia. L'amagatall era tot un clàssic; tant, que feia riure. Havia fet un bon forat a les pàgines de dins i, a la cavitat de paper, ben doblegats, hi havia posat els fulls amb els detalls del que havia de dir quan confessés el crim. Allò, i tres bossetes d'heroïna.